

Chtěli bychom se s Vámi podělit o zážitek z lyžařského školního zájezdu Základní školy, Příbram VII, Bratří Čapků 279.

Jednoho dne nám naše děvčata po příchodu ze školy domů oznámila, že nás přihlásila na školní výlet na běžky a že by byly rády, kdybychom se všemi jeli jako doprovod. Jako první nás zajímalo ani ne tak to, kam se pojedě, ale to, kdo jak na běžkách umí, protože my jsme na nich stáli naposledy před 15 až 20 lety.

Vzhledem k tomu, že jsme byli před rokem na horách a lyžovali na sjezdovkách jako profíci (teda mysleli jsme si to☺), doufali jsme, že i po těch 20 letech se nám běžecký styl nevytratil z našich vymakaných nohou.

Děvčata nám oznámila, že 11 dětí jede na běžky a ostatní na sjezdovky. Tedy souhlasili jsme, výzva je výzva☺! A jelo se! V autobuse jsme společně s částí pedagogického sboru spoléhali v této výzvě na paní učitelku Tupou, která byla vedoucí celé skupiny. Zabrali jsme sedadla těsně za učitelským sborem a cítili se jako školou povinní a vzpomínali na doby, kdy jsme na školní výlety jezdili my. Po chvíli jízdy jsme upozorovali, že někteří naši „spoluběžkaři“ mají na nohou již běžkařské boty, asi proto, aby se jim dobře zahřála noha před samotným během. Napadlo nás, že to asi taková sranda nebude, jak jsme si mysleli a opravdu to vypadalo tak, že jsou mezi nimi profíci, kteří používají nové technologie „oteplení nohou před samotným během na lyžích“. Tento pocit začal trochu hlodat, a tak jsme si běžecké boty, které jsme do té doby měli položené v tašce u nohou, chtěli about také, abychom nebyli pozadu. To jsme si ale s úsměvem rozmysleli.

Cesta ubíhala a najednou nás vítal Churáňov, náš autobusový cíl cesty. Po vystoupení z autobusu následovalo přepočítání běžecké a sjezdové „elity“. Ještě štěstí, že se nás nikdo do té doby neptal, kdy jsme naposledy na běžkách stáli, protože to bylo skutečně ještě v době, kdy běžky byly dřevěné a od té doby prošly značným technologickým vylepšením.

Paní učitelka Tupá provedla kontrolu běžek a holí, které měly děti, a zjistila, že jeden z chlapců má hole dlouhé asi po prsa a vůbec ne hole určené pro běžkování, ale naopak zabalil hole pro sjezd, tedy bez patřičného hrotu v dolní části hole, což je pro běžkování velmi důležité. I my jsme poznali, že je to od toho chlapce velmi neprofesionální☺.

Měli jsme celou výbavu na běžkování zapůjčenou od paní ředitelky Mašikové, takže tato výbava musela být podle nás velmi profesionální☺, i přesto, že jsme zachytili pár letmých pohledů paní učitelky Tupé, která při pohledu na naše běžecké hole také neskákala radostí do vzduchu. Pan Tupý, který nám všem zajišťoval komfortní servis, nanesl na skluznice běžek lyžařský vosk a mohlo se jet. Na místním zasněženém stadionu proběhla krátká rozcvička a mohlo se vyjet vstříc našemu cíli, kterým byla víska Horská Kvilda.

Měli jsme před sebou „pouhých“ 8,5km volného stylu. Krásné počasí nám přálo a byli jsme plni sil na rozdávání. Paní učitelka Tupá celou naší lyžařskou tlupu jistila zezadu, pan Tupý zepředu, my jsme šetřili silami a jistili celou skupinu uprostřed a samozřejmě ji hlídali. Chvilí to vypadalo, že děti musí hlídat nás. Jeden okamžik jsme si mysleli, že jsme si spíš měli vzít brusle, jak byl sníh v lese zmrzlý. Ale to bylo pouze zdání prvního kilometru. Přesto jsme v tuto chvíli velmi ocenili práci s vosky pana Tupého.

Slyšeli jsme o lyžařském stylu „bruslení“, ale takhle jsme si ho nepředstavovali. Paní učitelka Tupá je naprostá jednička, zabránila ztráty jakéhokoli běžkařského posledního v tlupě a bez jakékoli újmy jsme dorazili na Horskou Kvildu, přesněji řečeno do cukrárny, kde byl náš blažený cíl cesty.

Zatímco jsme se po cestě zotavovali, my dospělí kávou a horkou polévkou, děti domácími koláči a zákusky, pan Tupý už venku načal opět novou tubu s lyžařským voskem a chystal všem běžky na zpáteční cestu. Paní učitelka Tupá byla naprosto nabytá energií, jako kdyby teprve měla započít túru a tázala se nás, zda děti zvládnou bezpečně cestu zpět. Po tom, co jsme děti viděli běžkařit směr cukrárna na Horské Kvildě, jsme s určitostí věděli, že oni to bez problémů zvládnou, ale nebyli jsme si úplně jisti, zda to zpátky zvládneme my. Puchýř na noze nevěstil nic dobrého. Vznegli jsme návrh, že bychom mohli dojet na Kvildu a tam by nás mohl naložit autobus, který by nás dovezl na Churáňov za ostatními. Nevěděli jsme jak dětem, ale nám těch 8,5 km „letu“ docela stačilo☺. Paní učitelka se pak zeptala dětí, jestli mají v sobě tolik sil, aby absolvovaly cestu zpět a ozvalo se sborově „ano paní učitelko“. Nám dvěma bylo jasné, že nezbyvá nic jiného, než se vydat na tak známou, ufuněnou cestu. Opět zabodovaly vosky pana Tupého, který vždy reagoval na změnu počasí a tím pádem na kvalitu sněhu a nanosl vždy optimální vosk. Odpich, který jsme při zpáteční cestě udělali, nás odmrštil až na Churáňov. Nestáčili jsme ani pomyslet na délku trasy, funění a dřinu.

Byl to skvělý zájezd, který jsme si všichni moc užili, děti na sobě nedaly znát žádnou únavu, nikdo si ani nepostěžoval. Zřejmě mají na základní škole v ulici Bratří Čapků dobrý tělovýchovný učitelský sbor a tím pádem mají děti dobrou fyzickou kondici, což je skvělé. Pro příště se na jakoukoli akci pořádanou učitelským sborem Základní školy Bratří Čapků musíme lépe připravit. S odstupem času musíme oba uznat, že celá akce byla velmi dobře připravena, jak z hlediska bezpečnostního, tak organizačního, a byla přínosem pro děti, které se chovaly slušně a ohleduplně k ostatním, tak i pro nás dospělé. Rádi jsme poznali paní učitelku Tupou i jejího manžela a ostatní část učitelského sboru v jiném prostředí než je škola. Oba trénujeme, protože příští rok bychom s dětmi opět chtěli vyrazit a porovnat s nimi své síly.☺ „Skol“☺

Rodiče dvou šestáček ze základní školy v ulici Bratří Čapků